

ninger. Ligesom man har Noget, der kaldes en opparet Livrente, saaledes kan denne Politik kaldes den oppsparede Alliancopolitik; i saa Fald staa de Herrer, som det ærede Medlem for Leire er Ordfører for, frit, i saa Tilfælde tænker jeg, at vi faae Krig; en tapper Samling, bestemt og karakterfast i alle Retninger. Saa antager jeg, at det ærede Medlem for Leire vil finde det Punkt, hvor Folkets Nødtigheder stille deres ubønhørlige Krav til ham osv. Jeg er endog saa bange for, at han vil finde 5 Punkter. Jeg hørte med en vis Rødsel, at det ærede Medlem havde 5 Poster, paa hvilke han særlig havde helliget sin Opmærksomhed. Der var Theatrets Gjæld, der var Universitetet, der var Forsvarsvæsenet, Pantserfibet og Dyrtidstillaget til Embedsmændene, det var 5 Punkter. I dette Tilfælde kunne de Herrer jo uden videre Begrændsning hengive sig til hvilken som helst Kraftanstrengelse paa disse 5 Punkter og andre Punkter, der vil da ikke være noget Hensyn, der sætter Grændser for deres Tapperhed, ikke noget Hensyn til andre Medlemmer. Det eneste Hensyn, som vilde være at tage, vilde være det, som de selv have skabt sig i forrige Samling, Hensynet til, at der ingen Midler er. Men ogsaa det lagde jeg Mærke til, at det ærede Medlem for Leire gjorde Begyndelsen til at komme over. Det ærede Medlem var i Virkeligheden ikke i den Grad blottet for Midler, da han talte igaar, som han var ifjor, der var stor Forskjel paa den Visdom, hvormed det ærede Medlem i Fjor vidnede og profeterede om, at der ingen Midler var, og den Opfattelse, han igaar havde af Folkets grændseløse Udholdenhed, Laalmodighed og uroffelige Seighed og Kraft. — Noordan det end gaar, hvad enten vi faae det afgjort i denne Samling, eller vi skulle vente til ind i Fremtiden, saa have vi, som staa paa denne Side, ikke Andet at gjøre, end at se Tingene udvikle sig i al Ro og Befindighed, og det skulde vi fra vor Side gjøre. Vi skulle gjøre vort Bedste for ikke paa nogen Maade at vække Forstyrrelse i den naturlige Udvikling. — Jeg skal ikke forøge det allerede store Antal af Gisinger, som ere fremkomne om Udbyttet af denne Samling, heller ikke de mange Dnfter, som allerede ere fremkomne, men de forekomme mig at være et Tegn paa den nye Situation, tidligere havde vi mere samlede Folkeskifter, som blevs frembaarne under Et, nu ere vi gaade over til mere spredt Fægtning, til mere individuelle Samlinger af Dnfter, som ganske vist vilde være lettere at tumle med for Ministeriet. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds udtalte en Forhaabning om, at dette ret vilde blive en frugtbar Samling; den sidste Samling af Valgperioden pleier at kaste det Reste af sig. Jeg skal tillade mig at mene, at hvad den sidste Samling af Valgperioden kaster af sig, og hvad der høstes i den sidste Samling, beror Noget paa, hvad der er faaet i de to første.

Naar et Ministerium har anvendt de to første Samlinger til at tumle med provisoriske Finantslove, saa vilde det ikke undre mig, om Udbyttet af den sidste Samling blev noget magert, og den Fortegnelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds gav os over sine Forhaabninger, forekom mig heller ikke at være saa særdeles righoldig. Der var Grønlanderne. Jeg sympathiserer ganske i det Gaab, der er udtalt, at det maa lykkes Ministeriet at gjøre Noget for Grønlanderne. Ministeriet har ikke hidtil været synnderlig heldig i at udbrede Lykke og Velvære, maaske det kunde have bedre Held paa større Afstand, der er i alt Fald den Fordel forbundet dermed, at vi ikke høre dem beklage sig, medens Ministeriet gjør dem lykkelige derovre. Men selv om vi til det grønlandske Spørgsmaal tog de andre, som det ærede Medlem nævnedes, Vexeloven, Fiskeriloven og et Par andre Ting, saa forekommer det mig ikke at være saa særdeles overvældende, og det kan ogsaa være ret forsigtigt af det ærede Medlem, som har saa skarpt et Blik for Folkets Mave, ikke pludselig at gaa over fra en fordærvet Mave til fuld Kost, vi kan godt nøies med en noget smallere Diæt i Begyndelsen. Jeg er heller ikke bange for, at det ærede Medlem skal overvælde os med nærende Tjude; efter at jeg har hørt hans Udtalelse om Krigsffattolden og Tolden i Almindelighed, saa venter jeg ikke fra den Side noget særdeles Nærende i saa Henseende. — Jeg glædede mig ved at høre det ærede Medlem for Veile Amt 3die Valgfreds (Th. Nielsen), han havde paa det Punkt ligesom en Tvillingtanke med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds. Ogsaa det ærede Medlem for Veile Amt 3die Valgfreds kan staa sig til No med Tolden og de indirekte Skatter, saaledes som vi have dem, han stillede kun en Betingelse, han vilde til Gjengjæld have $\frac{1}{2}$ Million til laane ud til fattige Folk. Det forekommer mig at være en eiendommelig nationaløkonomisk Moral, som det ærede Medlem der prædiker; den ligner for mit Blik noget den Moral, som man læser om i Røverromanerne, det vil sige om de adle Røvere, som alene lægge sig paa Landeveiene for at hjerge Noget til de Fattige. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds har drevet det til en meget stor Konsekvens; han kan finde sig i, at vi her i Landet have et Beskatningssystem, som er en almindelig Udplyndring af alle de Fattige, naar han saa blot til Gjengjæld faar $\frac{1}{2}$ Million til den fattige Menighed ovre paa Heben, hvortil han hører. Jeg tror ikke, det er en Theori, som vil vinde Anflang hos Smaafolk ganske i Almindelighed, om end jeg vil finde det meget naturligt, om de Smaafolk, som faae Del i det ærede Medlems rentefri Laan, ville give ham deres Stemmer. (Ufbrydelse af Th. Nielsen) Jeg vil nødig sige Noget, som kunde være det ærede Medlem imod